

Mijn reisverhalen

Jolien Le Fevre

© Jolien Le Fevre
Coverontwerp
Tekst
Foto's

ISBN: 9789403713007
Eerste druk: oktober 2023

Alle vermeldde prijzen in dit boek dateren van 2023.

De copyright van alle gebruikte logo's en afbeeldingen vanaf pagina 247 behoren toe aan de desbetreffende bedrijven.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, online publicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

INHOUD

OVER DE SCHRIJVER

Jolien Le Fevre	7
-----------------	---

MIJN REISVERHALEN

Luxemburg 14/9/2021 - 18/9/2021	13
London 30/11/2021 - 9/12/2021	33
London 15/3/2022 - 21/3/2022	73
Istanbul 6/6/2022 - 9/6/2022	97
Luxemburg 16/8/2022 - 18/8/2022	115
London 4/10/2022 - 11/10/2022	125
London 31/7/2023 - 6/8/2023	163

THINGS TO SEE & DO

London	211
Luxemburg	233
Istanbul	239

VERPLAATSING

London	247
Luxemburg	259
Istanbul	263

BEDANKT

Bedankt	267
---------	-----

OVER DE SCHRIJVER

JOLIEN LE FEVRE

Geboren in Gent -°13/10/1992- en al heel mijn leven woonachtig te Merelbeke. Na 4 jaar handel & 2 jaar boekhouden informatica op de middelbare school, had ik het wel gehad. Ik besliste om niet verder te studeren, pakte mijn angststoornis aan & rolde na enkele uiteenlopende jobs in de horeca, waar ik mijn passie vond in de keuken.

Mijn grootste steun en toeverlaat is mijn katje Bollie, die ik adopteerde nadat ze werd afgeschilderd als wild en agressief & werd gedumpt bij de plaatselijke dierenarts. In tegenstelling tot wat er werd beweerd, is de liefde die ik van haar krijg onvoorwaardelijk!

Als kind schreef ik reeds korte, fictieve verhaaltjes in een oude agenda die ik kreeg van mijn grootmoeder. Vaak gingen deze gepaard met tekeningen, want dat was wat ik toen het liefste deed.

Toen ik wat ouder was, ergens tijdens de jaren van het middelbaar, begon ik strips te tekenen. Ik was een enorme fan van de 'Flikken'-reeks & besloot om zelf stripverhalen te maken, aangezien deze nog niet bestonden. De verhalen verzong ik zelf en waren niet gebaseerd op wat er op de tv kwam. Ik gebruikte wel dezelfde personages. Enkele jaren later werden er effectief strips van de serie uitgebracht, maar deze heb ik nooit gekocht.

Ook had ik verschillende pennenvrienden. Vrienden die ik had leren kennen op reis, of via een advertentie in een magazine of krant. Zelfs naar mijn vrienden op school, die ik dagelijks zag, schreef ik brieven. Het liefst van al van die hele lange, met veel verschillende kleurtjes.

Ik heb nooit de ambitie gehad om écht te beginnen schrijven, want mijn creativiteit om iets fictiefs uit te werken laat het op heden helaas afweten.

Al sinds 1998 ging ik met mijn ouders op reis naar Beaufort. Met 25 tripjes op de teller, ben ik het daar nog steeds niet beu gezien! Maar mijn hart, dat verloor ik ergens anders... Onze eindejaars-

reis in het 6^e middelbaar (2010) ging naar London. Ietwat tegen mijn goesting ben ik vertrokken, maar bij mijn terugkeer had het beestje mij te pakken. Na 15 keer de grote plas te hebben overgestoken sta ik elke keer als ik mag vertrekken, nog steeds te trappelen. Home is where the heart is...

In 2021 startte ik op facebook met het schrijven van mijn reisverhalen. Ik vertrok voor het eerst helemaal alleen op reis door de break-up met mijn ex & moest alle emotie van mij afschrijven. Al snel kreeg ik enkele 'fans' die mij complimenteerden met mijn manier van schrijven & besliste ik hier mee verder te gaan. Met de gedachte 'wie het niet interesseert, moet maar verder scrollen of verwijdert mij maar als vriend', bleef ik op elke reis die ik alleen maakte, dagelijks mijn verhaal op facebook delen.

7 Reizen later & veel enthousiaste lezers verder, werd ik overtuigd om het dan toch maar een kans te geven en een boek uit te brengen. Weliswaar geen fictief verhaal, maar mijn eigen échte avonturen!

Veel leesplezier!

Jolien

MIJN REISVERHALEN

LUXEMBURG

14/9/2021 - 18/9/2021

Alez, ik zit hier dan he, alleen op mijn kamerke in Luxemburg. & Ja 't is weer zover, ik ga facebook nog eens als mijn dagboek gebruiken. Dus indien geen interesse: niet verder lezen & scrol door!

Gisterenavond heb ik nog lang getwijfeld of ik wel zou vertrekken. Maar eerlijk, ik had geen zin om al het geld van het hotel kwijt te zijn. Dus, vanmorgen, met het oog op het beste, afscheid genomen van mijn beestje. Mijn hart brak.

Nog maar in de auto & huppakee, daar waren die dubbele gevoelens weer. Dan maar vollenbak meekwelen met de muziek, van Green Day tot Korsakoff én Samson.

Ondanks alle peptalk die ik al sinds gisteren krijg van mijn vriendjes & dat ik er het beste van wil proberen maken, is alleen op reis gaan precies toch nie zo mijn ding. Ik voel mij zó ne zielepoot. & 't is alsof iedereen naar mij kijkt...

Wanneer ik beslis om in Echternach iets te gaan eten, kunnen ze hier blijkbaar toch minder goed Nederlands/Engels als ik dacht. Maar wanneer er ergens een Hollander 'pinnen' zegt, zijn ze er als de kippen bij... Dus, bestel ik mij een lekker stukske vlees, want ik had mij voorgenomen om hier nie alle dagen frieten en pizza te eten. "Only pizza et pates." Dusja, dag 1: failed.

Luxemburg is altijd al mijn 2^e thuis geweest. Nog nooit ben ik met tegenzin naar hier gekomen, integendeel. Maar vandaag is alles anders. Niet omwille van het land en de omgeving, maar omwille van het alleen zijn. Ik hoop dat ik snel de moed vind om al mijn positieve energie samen te scharten en leuke dingen vind om te doen want anders kom ik depressief thuis. Ik dacht gisteren nog: "Jolien, installeer gauw nog een dating app tegen de verveling!" Strak plan, tot da 'k daarnet zag dat die zich aanpast aan uw locatie... Wa moet ik begot me ne Luxemburger/Duitser?

Waarom ik hier alleen ben? Wel, mijn fantastische ex heeft de hele zomer lopen zagen “wanneer gaat ge nu verlof vragen?” Het moment dat ik verlof krijg, boek ik deze reis & de dag nadien komt hij af met “k zie het nie meer zitten.” Het was dus wel de bedoeling dat hij nog zou meegaan, wat niemand wist, maar omdat hij zo voorspelbaar is dacht ik “Jolien zwijgt want op de laatste moment gaat hij toch weer afzeggen.” & Jawel, gisterenmiddag, 13u, was ‘t zover, hij zag het weer nie meer zitten.

Ik heb het zo gehad met die gast. & Ja, for real deze keer. Sorry, maar als ge 34 jaar zijt en mama en papa moeien hun nog altijd met alles... “Waarom is Jolien zo dik? & Da kort haar, ‘t is precies ne jongen. & Wij gaan nergens meer naartoe me haar ze want haar kleren trekken ook op niets.” & Ahja, ik werk ook teveel. Ik heb hem toen voorgesteld om mijn huur te betalen.

Ain’t gonna change for no one anymore. Ik was eindelijk op een punt in mijn leven da ‘k zo iets had van “eej, ik ben gelukkig, this is it.” & Ik denk, da ondanks alles wa da ‘k soms moe aanhoren, dat ik fier mag zijn op mijn eigen & wat ik heb bereikt. Want ik ben zelfstandig, ik heb niemand nodig om mijn polleke vast te houden & niemand die geld in mijn handen moet steken, want ik heb ne fantastisch leuke job!

Dus, stuur mij gerust ne keer een berichtje, of volg mijn superspannende avonturen via mijn verhaal. Thanks for reading!

Dag 2 zit erop!

Vandaag ging het al een stuk beter. Aandacht heb ik hier alleszins niet tekort. Afgelopen nacht hebben de muggen lekker gegeten & de vliegen zijn ook niet van mij af te slaan -JA, ik heb mij gewassen. -

Helaas liep de housekeeping hier al van voor 9u rond. Ik dacht dat ze na 2x proberen binnen geraken wel door had dat ze hier niet moest zijn, maar na de 4^e poging begon ze tegen mij te praten. In 't Duits... Dus ik: "English?" Ik hoorde haar iets mompelen & ze ging gewoon door in 't Duits. Voor morgen dan maar een briefje aan de deur gehangen... Waar een mondmasker al niet goed voor is!

Eens uit mijn bed gekrabbeld, ben ik vertrokken naar Trier. Ze hebben daar gewoon nog plastic rietjes en gratis zakskes! Den tijd is daar blijkbaar blijven stilstaan, want mijn parkeerticket met de kaart betalen was geen optie & mijn €50 wou die automaat ook al nie. Soit. Ik heb op mijn gemak een shopke gezet: ein-de-lijk terug kleren kopen die ik leuk vind!

Terrasje hier, terrasje daar, een crèmeke da 'k nie op kreeg & ne goeie pina colada. & Nee, 'k was nie zat! 's Avonds nog gaan eten in de Kartoffelkiste, mijne all time favourite als ik in Trier ben! Net op tijd, want 10 minuten later kwam er een bus oudjes toe. 1Tje zei tegen mij "bon appétit, lass es schmecken", daar word ge toch instant gelukkig van, niet?

Tijdens mijn avondmaal heb ik heerlijk genoten van het prachtige weer. Als de zon hier zo blijft schijnen, krijgen we hier nog Pepinster 2.0! Ik was blij dat het op de terugweg naar de auto toch wat geminderd was. Maar dan die rit naar huis... Het begon al wat donker te worden & toen ik buiten reed uit de parkeergarage viel er alweer een plensbui van jewelste. Geloof

mij, ge kunt het u nie voorstellen, da ziet ge niet in België. Aangezien ik mij al lichtelijk -sorry voor de woordkeuze- aan het beschijten was om da 'k niets meer zag, had ik mij efkes op het busvak gezet. Daar ging diene buschauffeur dan weer nie mee akkoord, dus dan maar verder rijden met een pak in mijn broek. Ik zet hier sowieso standaard de gps aan, niet omdat ik mijn baan nie weet, maar om de kronkels in de gaten te houden. Want de s-bochten, zijn hier ook s-bochten. & Verlichting? Nee jong, zoek het uit! Luxemburg en Duitsland zijn de reden waarom er faren op uw auto zitten.

Maar kijk, I survived! & Al bij al, was het afscheid nemen van Bollie gisteren erger dan dat het nu aanvoelt. Don't tell her! Daarbij, ze wordt 2x per dag gesoigneerd door mijn ma, ze is mij al lang vergeten...

Ik wil ook graag iedereen bedanken die mij gisteren en vandaag een berichtje heeft gestuurd, het heeft mij goed gedaan & het houd mij bezig! Ik dacht dat iedereen mij een neut en een aandachtzoekende zielepoot zou vinden... Mijn ex heeft trouwens ook nog van hem laten horen, ik ben een stom wijf dat zichzelf verheerlijkt & hij hoopt dat ik in Luxemburg blijf. Alez 't is goed, tot zaterdag nog dan!

Morgen ben ik er weer met meer weer! Euh, updates!

Dag 3

is ook alweer gepasseerd zie!

Allereerst zeer tevreden dat de kuisvrouw mij nie heeft wakker gemaakt & een nieuw zakske voor de vuilbak aan de deur heeft gehangen!

Vandaag ging de uitstap naar de vlindertuin in Grevenmacher & de roofvogelzoo in Saarburg. Ik was de straat nog nie uit of ze waren al nen auto aan 't takelen die een beetje beneden zat. Biggest nightmare! Daarmee da 'k gisteren zo schrik had met die stortvraag... Hebt gij da 's nachts ne keer voor, wie weet wanneer vinden ze u... Er staan hier wel vangrails, maar in den bocht waar ge net zou uitvliege natuurlijk niet.

De vlindertuin! Blijkbaar werken ze nu met 'uren'. Voor uwe entree moogde 1 uurke rondlopen. Ik was daar om half 1 dus ik kon kieze: een half uurke binnen of wachten tot 13u & een uur mogen rondlopen. 'k Had kik geen goesting om nog te wachten, dus dat half uur dan maar gepakt. Stiekem heb ik het toch gerokken tot 40 minuten, want de prijs, daar veranderde niets aan... Die schone grote blauwe vlinders zijn nog steeds een ramp om op foto te krijgen. Ik heb dan maar eentje met de gsm zachtjes aangetikt zodat hij zijn vleugels opende & hem toch op beeld kon hebben. Dat beest zal er wel niets aan overhouden veronderstel ik.

Onderweg naar Saarburg, cruisen met de auto door de druivenranken langs de Mösel, aan 20km/u, want de camion voor mij geraakte nie omhoog. Voorbij steken is ook geen optie, want die mannen rijden in 't midden van de baan... & De baan was eigenlijk best wel smal ook. Ongelofelijk dat ge daar overal 100 moogt rijden! Om nog maar te zwijgen van die 4 zotten met hunne velo langs de kant van de baan, want de wegen door 't bos hebben geen fietspad of dergelijke...

& Plots was ik er. The middle of nowhere, geen idee waar de ingang zich bevond. 't Was al direct een teleurstelling! Ik stelde mijzelf gerust dat als het écht zo erg zou zijn, ik wel een paar uur naar de wasberen zou gaan kijken. Enfin, voor €7 kon ik nie sukkelen, zelfs dat half uur schmetterlingen was duurder!

Al snel had ik de wasberen in het vizier, waar andere mensen mij aanspraken en ik dus weer mijn beste Deutsch moest bovenhalen. Tot mijn verbazing verstonden ze mij dan nog ook & hadden ze niet door dat ik niet van hier ben. Blijkbaar kon ge daar voer kopen om bepaalde dieren te voederen, dus ik dat gaan kopen of course.

Buiten een paar roofvogels, wat kleinere vogeltjes, uilen, varkens, stokstaartjes & loslopende kippen, was het inderdaad gene vette. Gelukkig was er nog een roofvogelshow. Toen ik boven was begon ik mij wel lichtjes de vraag te stellen of het een dierenpark was of een die hard-klimtocht. Uiteindelijk toch een uur of 3 gebleven & ik kan weer wat schrappen van mijn bucket list: een wasbeer die mijn hand vastnam & er vlokjes uit at!

Ik was er nog niet uit wat ik daarna zou doen, dus ik stelde de gps in op Grevenmacher, zodat ik een mooie route had om langs terug te keren. Er leek daar op 't eerste zicht niet echt iets om gezellig te eten, dus ik dacht ik rij door en zie wel wat ik tegenkom. Maar, zo heel af en toe heb ik het fantastische idee om de gps te negeren, met het gedacht "zo zie ik nog eens iets." Strak plan dus, aangezien ik gewoon een serieus rondje heb gereden... Maar soit, ik heb alleszins eens 'iets anders' gezien!

Dan maar snel nog efkes langs de Action in Echternach. Ik ben daar gewoon buitengezet! Google zei nochtans dat ze open waren tot 19u, niet dus. Aangezien het restaurant aan het meer vorig jaar volzet was, probeerde ik het nu nog maar eens. Plaats met hopen! Voor het eerst ook de coronapas moeten gebruiken. 'k Was ne gelukkige mens, tot da 'k de menu kreeg. Waarom lust

kik ook niets?! Enfin, mijn buikske is gevuld & 'k heb het toch geprobeerd.

Dusja, hoogtepunt van de dag, ge raadt het al... & Ohja, mister radar heeft mij ook nog nie gehad deze keer! Denk ik. Hoop ik.

Nog geen idee wat ik morgen ga doen, misschien moet ik dat maar eens gaan beginnen uitzoeken...

Äddi!

Dag 4

Ondanks dat ik vannacht nog steeds niet wist wat ik vandaag zou gaan doen, bleek het deze ochtend toen ik wakker werd Luxemburg stad geworden te zijn. Niet dat er daar naar mijn mening zoveel te zien is, maarrrrr... Vorig jaar heb ik daar een kattencafé ontdekt! Dus, als ik toch nie weet wa doen, kan ik mij beter daar een paar uurkes gaan placeren tussen die schattige poezenbeesten.

Vannacht wel weer enorm afgezien met die klotemuggen. Mijn armen, benen, mijne rug & nu ook mijn gezicht hebben er moeten aan geloven. Ja, zelfs mijn gat blijft niet gespaard. Als ze zo voort doen moeten ze binnenkort ne bult op ne bult stekken...

In Diekirch de trein genomen naar de hoofdstad. Zo bespaar ik de auto een rit & mijzelf de miserie om een parkeerplaats te vinden. Ennn, the train is for free!

In Luxemburg aangekomen had ik toch wel al een hongerke, dus ik dacht ik koop iets kleins & eet straks nog iets in het café. Die sandwich tonijn zag er wel lekker uit! Alez, hij was iets groter of ne sandwich & kleiner of een broodje gelijk da wij ze kennen. €5,70!!! VIJF EURO ZEVENTIG!!! Ik weet niet waar ze die gaan vangen, maar volgens mij was het gouden tonijn...

Na een schone wandeltocht, aangekomen aan het Chalon du thé. Mijn hart maakte al direct een sprongetje, want er zat al eentje voor het raam te spelen. Voor de rest zag het er daar wel heel rustig uit. Geen volk. Ik dacht misschien gaan ze pas later open... Maar nee, ik had het aan mijne rekker: "fermeture exceptionnelle aujourd'hui." Hoeveel ongeluk kunde hebben in uw leven. Ik had mij op een bankske geplaceerd & toen er nog andere mensen voor het raam stonden te kijken, werd de deur open gedaan. Ik was er natuurlijk als de kippen bij! Een man kwam buiten met

Smoke op de arm, de reusachtige zwarte Maine Coon die ik vorig jaar ook al had gezien. Ik zei dat ik speciaal was gekomen voor het café, waarop hij zich meerdere malen verontschuldigde & nog een andere kat mee buiten nam. Hij zei dat de dierenarts vandaag kwam en dat ze daarom uitzonderlijk gesloten waren. Ook kwamen er 2 nieuwe katten wonen, de dochters van Smoke, de ene zilverkleurig, de andere wit/grijs. Ik kon het niet laten en dacht direct "ik kom morgen voor ik naar huis ga wel terug." Na een kort gesprekje vertelde hij mij dat er momenteel 12 katten in het café wonen en dat hij zelf in Frankrijk woont en alle dagen naar hier komt!

Aangezien ik het nog wat vroeg vond om huiswaards te keren, heb ik dan maar een terrasje gedaan. Daarna ben ik verder gewandeld naar de panorama lift, waarmee je van op een hoogte van 65m naar beneden kan naar het oude stadsgedeelte. Heel veel glas dus & efkes een pretparkgevoel, maar eigenlijk ging het zo snel nog nie. & I did it, ik heb vanboven op de glazen vloer gestaan!

En dan... Ik dacht ik maak nog ne keer een wandeling door het stadspark, ik hou er mij mee bezig & dan heb ik dat ineens ook gezien. Word ik aangesproken door iemand die op een bankje zat. "Bonjour!" Dus ik draai mij om, lach ne keer en loop verder. "Un instant s'il vous plait." "k Dacht diene gaat achter geld schooien, want er zitten hier wel meer mensen op straat... Maar nee jong, ge raadt het nooit... "Moi je suis Patrick, et vous?" Mijn bellekes begonnen al af te gaan, maja vriendelijk gelijk da 'k ben bleef ik gewoon doorpraten... & Hij moest het al weten ze... "Quelle est votre nom? Vous habitez ici? Vous habitez ou? Vous êtes marie? Vous êtes célibataire? Vous avez des enfants? Vous êtes tres jolie, Jolien!" Echt waar maakt da mee. Toen hij vroeg om contact te houden en mijn facebook vroeg, heb ik vriendelijk bedankt. Ik heb een eindje verderop toch 5 minuten moeten bekomen! Gelukkig is hij mij nie te lang blijven volgen... Maar wat hebben we vandaag geleerd? Da mijn Frans precies ook nog

nie zo slecht is. Alleen ‘vacance’ schoot mij nie direct te binnen. Waarschijnlijk omdat ik alleen maar oog had voor die enorme spleet tussen zijn tanden...

Net toen ik dacht “hier zal ik waarschijnlijk geen eekhoortjes zien”, zag ik in de verte, jawel, een eekhoortje huppelen. Direct alles vergeten! Soit, eigenlijk had ik tijdens mijn 5 minuten bekomen beslist om te voet naar de Action te gaan, want geef toe, voor ne fan gelijk mij, kan dat toch nie ontbreken he! 2Km en een beetje, hoe erg kon het zijn! Ewel, als ‘t altijd berg op is, is ‘t verder dan dat ge denkt! Wat ik heb gekocht? Een valies. Want in België hadden ze die nie in ‘t zwart. & Niemand die raar zou kijken van iemand die in Luxemburg stad me een valies rondloopt, toch?

Ik had ondertussen wel al beslist dat ik een bus zou nemen, want nog eens 2km terug, mét een valies, bedankt. Ja, ook al was het bergaf, mijn beentjes waren moe. Voor ik op zoek ging naar de dichtstbijzijnde bushalte, eerst nog iets gaan drinken. Was ‘t toch wel geen happy hour zeker!

De eerste de beste bus die toekwam ben ik opgestapt, in de hoop dat ik wel ergens zou terechtkomen. Via mijn gps gevolgd waar hij ongeveer naartoe reed, voor de zekerheid op een bepaald moment afgestapt & wa verder een andere genomen naar ‘t station. ‘k Ben er toch geraakt. De treinrit terug duurde eeuwen. Mijn kaars was uit. & Ik had gewoon ook dezelfde trein als die waar ik mee naar daar was gegaan! Maakt da mee 2.0!

Mijn avondmaal heb ik verorberd in de Auberge Rustique, waar ik de voorbije jaren ook reeds enkele keren verbleef. De homemade cheeseburger was zoals elke keer weer héérlijk! Aangekomen aan het hotel, gooi ik de autodeur open & wie komt er op mij afgelopen? Het zwarte poesje die hier vorig jaar ook zat! Ik vroeg het mij al af waar ze was... & Nu, lig ik na een goeie douche, lekker in mijn beddeken. Slaapwel!

Dag 5

♪ Deeeeeeeeeee show is afgelopen, de klus is hier geklaard! ♪

De laatste dag... Afgelopen nacht geen muggen gehad! Rond 11u het gordijn open getrokken: wat was het weer een prachtig weer. & Dat uitzicht... Ik ga het toch weer missen. Ondanks dat ik met ietwat tegenzin ben vertrokken, ben ik toch blij dat ik het heb gedaan. Wat een fantastisch prachtig land blijft Luxemburg toch. Zelfs na al die jaren, ben ik het nog altijd niet beu. Volgend jaar zal ik een feest moeten geven, want dan word het mijn 25^e keer daar!

Ik weet niet hoe het begot ooit mogelijk is, maar het leek alsof er minder in mijn valies moest dan toen ik was vertrokken, ge moet het maar kunnen he!

Voor mijn laatste dag had ik voorzien om 's middags te gaan eten in Beaufort. Niets speciaals, gewoon een pistoletje, ne mettwurst & luxlait chocomelk, op de parking van den Delhaize.

Aangezien ik gisteren voor een gesloten deur stond aan het Chalon du thé, heb ik mij eraan gewaagd om het vandaag opnieuw te proberen... & Alsof de gps het wist dat ik Luxemburg niet uit kan zonder er te passeren, stuurde hij mij langs Müllerthal. Ik twijfelde nog of ik wel zou stoppen. De vorige jaren durfde ik mij al eens langs de kant van de baan placeren, maar aangezien ze nu een rotsblok op mijn plekske hebben gezet, ben ik dan toch maar verder gereden tot aan de parking. Dan maar een wandelingske doen! & Ook al heb ik de Schiessentümpel nog maar een 50-tal keer gezien, het blijft toch het mooiste plekske dat er is!

Wanneer ik mijn tripke naar Luxemburg stad verder wou zetten, kon de gps het al nie meer aan. Alsof ik ergens in het hol van